

Gang fik, den Gang kun havde 560 Kr.'s Værdi i Guld. Jeg regner dog ikke med det direkte Tal for Guldværdien, som jeg har nævnt, men med Prisniveauet, som er det afgørende; i Januar 1921 var det 261, medens det nu er 184; det er jo ikke, hvad Kronen vurderes til i Udlandet, men hvad den kunde købe i Indlandet, som er det afgørende, og Invalidere renten var altsaa den Gang ikke mere værd end 560, naar man regner det i hele Kroner. Man vil herefter se, at der for dem, som fremtidig vil faa en saadan Rente paa 800 Kr., vil være en meget betydelig Vækst i Værdien af den Ydelse, som man egentlig bestemte sig til at give i 1921. Det farlige ved Invalidere renten er efter min Mening dens mangelfulde Forhold til Aldersrenten, Aldersrentens Ydelser ligger jo paa et langt lavere Niveau end Invalidere rentens — det har jeg tidligere nævnt, og det skal jeg derfor ikke komme ind paa igen. Jeg tror imidlertid, jeg tør sige, at Loven i 1921 ikke blev givet med den samme Forudseenhed, hvormed Aldersrenteloven blev givet i den følgende Tid, idet der til Aldersrenten blev knyttet Bestemmelse om Dyrtidstillæg, som eventuelt kunde falde bort, medens der ikke fandtes nogen saadan Bestemmelse med Hensyn til Invalidere renten. Den maa derfor efter min Mening blive staaende for dem, der har den, paa et Punkt, som ligger langt højere end det, man egentlig tilsigtede at give.

Den højtærede Minister kom ind paa nogle mærkelige Udtalelser, idet han uden nogen som helst Foranledning sagde, at jeg en Gang havde betegnet den Bergske Lov som et socialt Overbud — det er ikke her, jeg havde gjort det, det er nogen Tid siden —, og han tilføjede, at jeg ogsaa havde været inde paa at gøre et socialt Overbud, og nævnte Ophævelsen af Karenstiden under Krigstidens Arbejdsløshedslovgivning. Hvorfor den højtærede Socialminister i Grunden nævnte dette, er ikke forstaaeligt, naar man ser hans Udtalelser. Jeg skal anføre det ganske karakteristiske Citat, som viser, at den højtærede Minister, naar han fremsætter sine Udtalelser, egentlig ikke i Forvejen har tænkt over, hvad det er, han vil sige, og derfor efterhaanden, som han skrider frem, forandrer det, han begynder med at sige. Den højtærede Minister erindrer om, at jeg i sin Tid fremsatte et Forslag, der gik ud paa at slette Karenstiden, „hvorefter den mægtige Tilstømning til Arbejdsløsheds-kasserne og Fagforeningerne, der fandt Sted, jo faktisk skete mod alle de besindige Fagforeningslederes Ønske“ — det skal jeg komme tilbage til. Dertil siger han videre: „Men jeg skal

heller ikke i og for sig dadle den daværende Indenrigsminister“. Det er det første, han siger: Han skal ikke i og for sig dadle den daværende Indenrigsminister. Lidt senere siger han: „Jeg skal slet ikke dadle den daværende Indenrigsminister“, og saa ender han med at sige: „Jeg tror for Resten ogsaa, det har gjort Gavn“. Ja, det er en rigelig Udvikling i Løbet af 6 Linier, man ser, hvorledes han efterhaanden forstaaer, at han har sagt noget, som er uforsigtigt og urimeligt, og gennem en Række Bevægelser naar han hen til at sige, at det var rigtigt, hvad jeg gjorde. Dette var det nødvendigt for den højtærede Socialminister at gøre, for han og hele hans Parti medvirkede i høj Grad dertil og anerkendte Rigtigheden deraf. Hans første Udtalelse gaar imidlertid ud paa, at alle de besindige Fagforeningsledere fra-raadede denne Slettelse af Karenstiden, som var en midlertidig Foranstaltning paa Grund af den særlige Krisetilstand og den Arbejds-løshed, som den Gang opstod, og som skyldtes Mangelen af Tilførsel af Raamaterialer, med andre Ord en Arbejds-løshed, som det var umaadelig vanskeligt overhovedet at bekæmpe. Hvem var det, som indstillede dette Forslag til mig? Det var det daværende Arbejdsløshedsnævn, og i dette Arbejdsløshedsnævn sad 6 Repræsentanter for Arbejderklassen, for de statsanerkendte Arbejdsløsheds-kasser, nemlig Tobaksarbejder A. Christiansen, Afdelingschef P. Hvidtfeldt i Arbejdsanvisningen, Former A. Nielsen, Smed A. Johansen, Væver I. P. Møller og Arbejdsmand J. Nielsen. De fleste af disse Navne vil være kendt indenfor Arbejderverdenen, og jeg tror ikke, det har været den højtærede Socialministers Tanke at sige, at disse Mænd ikke har været besindige, siden de foreslog dette. Nej, de foreslog det, fordi det var nødvendigt at tilvejebringe denne Ordning. Endvidere sad i dette Nævn følgende — og Indstillingen var som sagt enstemmig —: Kommunal-revisor Martin Olsen, som jeg ogsaa synes, det er mærkeligt, at den højtærede Socialminister henregner til de ubesindige, og endvidere af andre Partier det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen, afdøde Landstingsmand J. P. Dalsgaard og det konservative Medlem Poul Rasmusen. Enstemmig kom Indstillingen fra disse Mænd, om hvilke jeg tør sige, at ingen af dem har virket i Samfundslivet som ubesindige. Jeg har ikke Ministeriets Akter og kan kun henholde mig til, hvad der er tilgængeligt for mig, nemlig at denne Indstilling er enstemmig, og da den kom her til Rigsdagen, blev der overhovedet ingen Spørgsmaal om